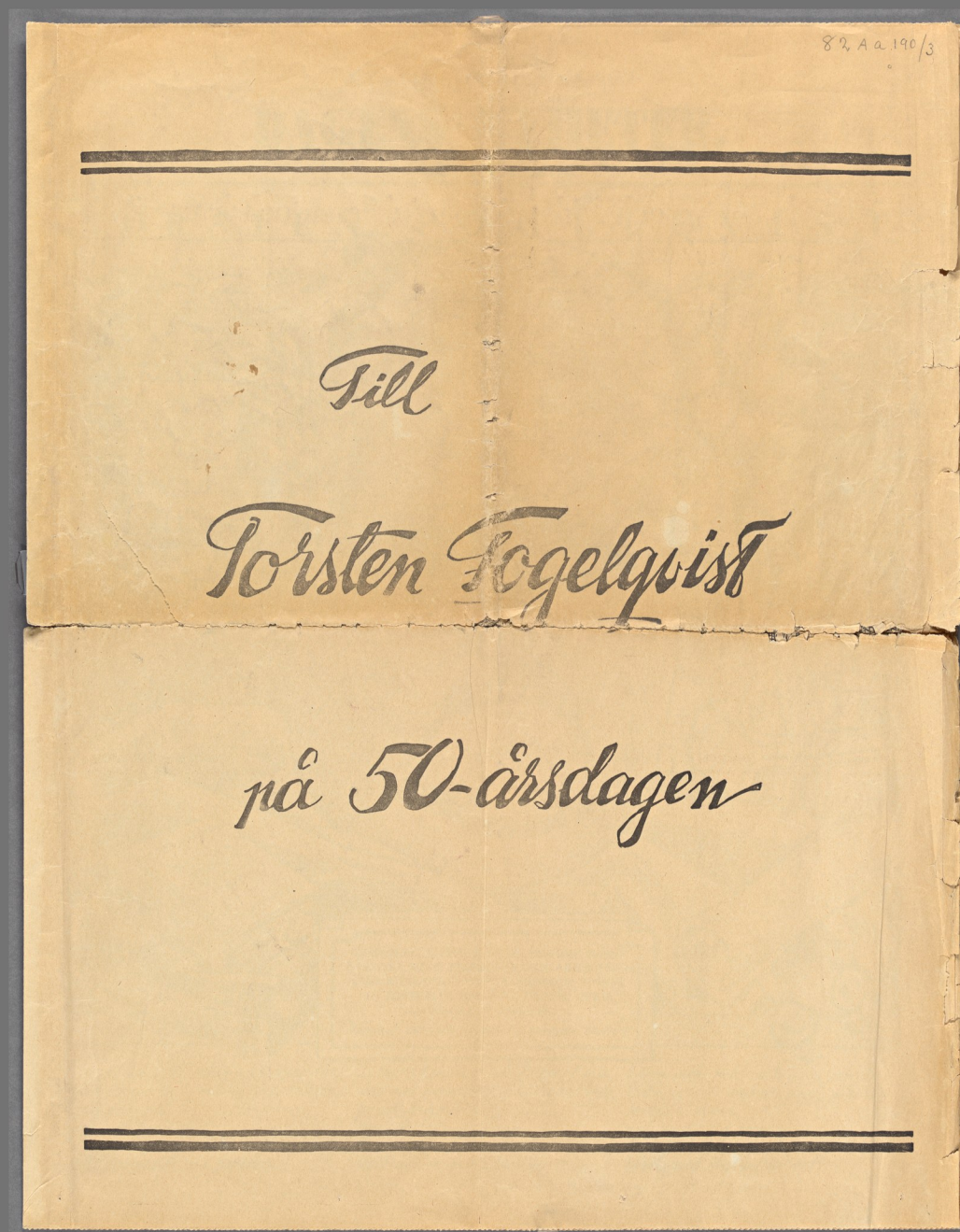

Fogelqvist, Torsten

Till Torsten Fogelqvist på 50-årsdagen.

Tryck 82 A a 190/3

Tillkomstår 1930.

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

Till

Torsten Fogelqvist

på 50-årsdagen

Faint mirrored text at the top of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Faint mirrored text in the upper middle section of the page, likely bleed-through from the reverse side.

CO

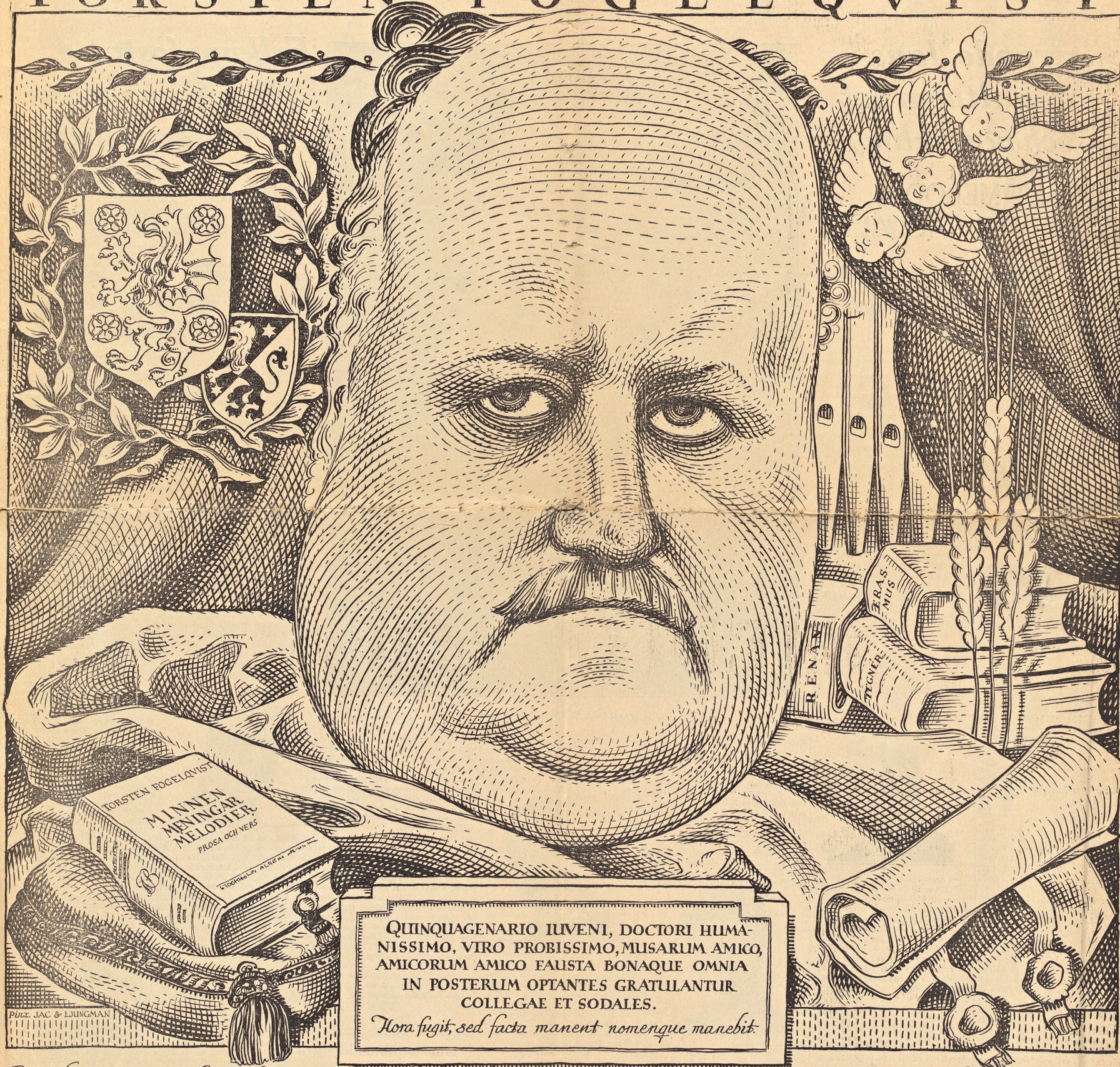

Björkarna
valmerna
val pasto
ch het b
emens bas
allt har

DAGENS NYHETER.

Lördagen den 25 Januari 1930

TORSTEN FOGELQVIST

QUINQUAGENARIO IUVENI, DOCTORI HUMANISSIMO, VIRO PROBISSIMO, MUSARUM AMICO, AMICORUM AMICO FAUSTA BONAQUE OMNIA IN POSTERUM OPTANTES GRATULANTUR COLLEGAE ET SODALES.

Hora fugit, sed facta manent nomenque manebit.

Björkarnas sus och maskinernas dån,
psalmernas brus och en gäll telefon,
sval pastoral
och het backanal,
domens basuner och värbackars dån,
allt har Ditt livs partitur.

Luther i kammarn och Rubens i soln,
Vasa med hammarn och Ulla med kjoln,
främst kommer han
som Atlantica fann:
Han är Din fader och stormen Din bror,
slätten Din givmilda mor.

Lejon som ryter och gosse som ler,
hedning som bryter tempel och ber
stillä i Rom
vid mässorna from—
stort är Ditt hjärta och brett Ditt bröst,
Fågel, med orglarnas röst.

NYR LJUNQUIST

Minnen Meningar Melodier

Vänner, kamrater och fejdemän om jubilaren och hans gärning

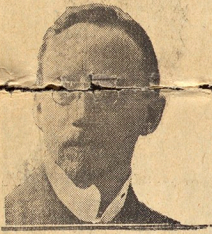
Blixtrande lans för kulturarvet och utvecklingen.

SIN EGEN MELODI I VÅR FÅGLALÅT.

Östgotapojkens lärdomsdebut: klassens tända ljus och föredöme.

Alla och kvinnor, representerande olika åskådningar och verksamhetsområden, uttala sig här nedan om Torsten Fogelqvist med anledning av hans förtioårsdag.

Andlig central, intet postkontor.

Torsten Fogelqvist tillämpade nyliken med självironiskt vemod på sig själv en erfarenhet som Strindberg gjort och uttalat: man går och profeterar tills man är femtio år, och sedan får man ta tillbaka — — —

Den reflexionen bör dock inte ha kunnat ta honom så djupt. Ett år att vara en ständigt flyttande hyresgäst på år eller månad i andens värld, en som "uden Midtpunkt" byter en konfession mot en annan, ett dogmkomplex mot ett annat, en oronlig ensidighet mot någon av de motsatta och sår åter denna mot en tredje, till dess man finner sig hemlös allestades. Ett annat år att tryggt bofast på egen ättlinggrund, anså lita saxen gå väder frisk jord i dagen, låta saxen gå över förtorkade kvistar, ympa och plantera in livskraftigt nytt.

Torsten Fogelqvist är i själva verket aldrig "profeterat", om det skall betydligt att ropa ut lärosatser för de enda giltiga samningarna. Och han har lyckligtvis ofta "tagit tillbaka"; det hör till hans ära och hans värde att han förvisso kommer att fortsätta därmed efter fyllda femtio. Han har spejat bakåt för att se om inte något av det gamla, halv glömda eller försmäddade i sig rymde något viktigt, oombärligt, och han har inte tvekat att vända om och hämta det med sig på vägen framåt. Många sällan kom därvidt sen kåra patinan på åldriga kulturrelikter honom att glömma att besinna sig på om de kunde tjäna en ny tids behov. Och han har sett sig långt och fritt åt alla sidor. Fann han att någon annan — lit vara en med främmande grundskäddning och med fräna, later vid dess hävdande — vunnit fram något värdefullt element som kunde göra hans eget andliga gods rikare eller kanske som etsande syra rensa det från slagg och rost, fick ingen självvillräcklighet hindra honom från att öppet erkänna det och tackesamt göra det sig till godo.

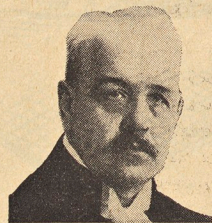
Ett djupare vemod kan jag föreställa mig gripa honom, om han t. ex. vid bladande i Viktor Rydbergs dikter får upp inledningsängsen: "Av livets morgondrömmar — — —". Ett verk som hans har sitt utan tveivel tunga offervisan, en folkbildarens, publicistens, essäistens nöder ha tvungit honom att kva driften att samla sig till att i den direktare, eguast personliga formen ge uttryck åt drömmar, tankar och känslor. Ett par små diktsamlingar

från yngre är låta oss andra ana vad också vi förlorat härpå. Men han har offrat det till förmån för sin begävnings andra rikt utbildade sida. Torsten Fogelqvist äger vad fransmännen kalla l'esprit communicatif i dess alla vackraste bemärkelse. Han besitter den aktivt och passivt. Medvetna och undermedvetna associativa krafter bringa hans temperament och psyke i dalring vid beröringen med andliga värden, gamla och nya, undanskymda eller solbelysta. Och han får allt att tona med vid meddelelsen av andra, och han låter sig för sanning, rätt och vett — och för mycket annat omistligt därjämte. Han är intet postkontor som samlar upp och distribuerar, han är en andlig central, som suger till sig, smälter in och låter allt få nytt liv och färg av den egna personligheten.

Så har han i sanning blivit en fri humanist — jag kunde tillägga vår främste, dock det är ju en personlig värdering utan betydelse. Men finns det något en andligt, socialt och politiskt trasig tidsepok har mer av nöden än fria humanister?

Nils Alexanderson.

Hembygdkänslans tolk.

Det är med glädje och tacksamhet jag konstaterar att du hör till dem som fått gåvan att åt hembygdkänslan ge sådana uttryck som värma en och så rakt till hjärtat. Jag skall icke glömma det föredrag om Östergötland du för en del år sedan höll för oss i Malmö samlade Skåne-östgötar. Inte skulle jag kunna reformera det precis. Men intrycket av äktheten i den känsla som har det och som till sist klang ut i din dikt — det är alltjämt mitt inres besittning.

Länge sen svunna äro de gemensamma Uppsalaåren. Vad kamratskapet då gav som bäst förflyktigas ej. I förnimningen därav säger jag dig nu ett tack och lågger in de bästa önskingar för dig och ditt arbete i den östgötiska hälsning jag bringar dig på din femtioårsdag. Linköping 16 januari. Vännen Erik Aurelius.

Den varma humorn.

Som det är sträcken och icke pennan som är mitt uttrycksmedel, vet jag inte om de här få raderna egentligen har det kunna återge den beundran jag känner inför en man som Torsten Fogelqvist. Att jag läst rätt mycket av hans skrifter och lärt mig uppskatta den glänsande stilistiska förmågan, klarheten och fantasifullheten i framställnings-

TORSTEN FOGELQVIST

sättet är helt naturligt, och den uppfattningen delar jag nog med många, men det är lika naturligt att jag som musiker fäst mig vid och förstått värdena hans äkta och levande känsla för musikens konst, enkamerligen för "altvater" Johan Sebastian Bachs skapelser. Tryckta prov på denna fina inställning till musiken har han ju också lämnat i de kritiker han då och då furnerat tidning med. Men därjämte ville jag framhålla en egenskap som jag sätter speciellt högt hos honom: den varma humorn i hans mänsk-

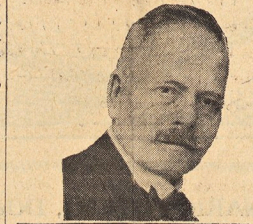

liga syn på tingen. För mig kommer han alltid att stå som en av Sveriges största kulturpersonligheter. Charles Barkel.

Ett skolljus som fortsatt att lysa.

Då jag första gången såg Torsten Fogelqvist gick han som gymnast i Norrköpings h. allm. läroverk, där jag då var lektor. Han tillhörde en av de första abiturientavdelningar jag hade infört och undervisade och examinerade. Det var i slutet av 1890-talet, men han var en av de lärjungar som genom en redan på skolbänken ganska utpräglad personlighet och tydligt framträdande be-

gävning fastnade i minnet bättre än de flesta av de många som med mer eller mindre klara konturer skymta fram bland de skiftande ynglingegestalter som vimsa i en gammal gymnasie- och högskolläres minnesgalleri.

Flera gemensamma sociala och litterära intressen bidro för övrigt till fasthålla hans bild inom syran- den även innan han genom sitt författarskap blev allmänt känd och uppskattad.

Det heter ofta om s. k. skolljus att de längre fram i livet vanligen icke göra lika framstående intryck som i skolan. Torsten Fogelqvist kan i sin person bidra till vederläggning av denna åsikt, som nog vilar på en litet för hastig generalisering av enstaka fall. Häremot kan naturligtvis invändas att fallet Fogelqvist icke håller för generaliseras. Detta är alldeles riktigt. Och just hans egen klass visar även exempel i motsatt riktning. Men jag stöder mig icke på enstaka fall. En objektiv undersökning gjordes för någon tid sedan vid ett större läroverk angående abiturienternas framtid utveckling och öden, och resultatet gav i stort sett icke stöd åt den mening som här ovan angavs som rätt ofta uttalad. Torsten Fogelqvist har utgått från ett hem, präglad av gammaldags fromhet och samtidigt kulturintresse. En sådan uppfostran har ur många synpunkter ett högt värde, och den sätter icke sällan en — som de gamle sade — character indelebilis på den som genomgått den. Hur långt han än kan komma att avlägsna sig från gammalortodox världsåskådning, bevarar han i regel värnaden för det oförgängliga värde som oberoende av tidsomhöljets tillfälligheter ligger i en religiositet som vilar på bottenärlig grund. Mycket av vår tids bästa sociala patos har sitt ursprung i sådana hem. Torsten Fogelqvist ärvde även sinnet för sammanhanget med de förgångna släktena och räddades därigenom från den flabbiga rotlöshet som så ofta och så ofördelaktigt utmärker den ylitligt resonerande esteticismen. Hans humanistiska och till en viss grad klassiska bildning har även på tagligen bidragit till den formsäkra, klara och värddade stil som i regel utmärker honom och som det för en journalist i hans brädsakande arbete icke är så lätt att på ett i alla avseenden fulländat sätt utforma. Johan Bergman.

Mitt första minne av Torsten Fogelqvist är från en ljus majnatt 1902 eller 1903. En kamrat och jag svängde relativt allvarliga om Alma Högstedts hörna på Syslomanstugan, och just i svängen mötte vi Torsten med ett sällgång östgötar. Jag kan aldrig glömma rytmen i hans gång, jag hör ännu vokalernas höga sångklang i versen han deklarerade med hela sin varelse, jag ser för mig en strålände blick och ett vackert rodnande ansikte, som var på en gång Apollos och Freidmans, jag minns den instinktfullt överlägsna gester och hur det blev en paus i deklamationen, och han ryckte till då han plöfsligt fick syn på oss prosas re-

presentanter. Det var om någon den unge skalden. Sen kommer jag ihåg när han jordfäste den gamle Herman Almqvist. Den laglige officianten hade särart våra känslor genom att, som vi tyckte, döpa en fri ande, och vi verdandister svarade under tiden med att behålla hattarna på när han läste sitt Fader vår över grubben. Då ceremonin var slut steg Torsten fram som vår ordförande och sade rakt ut vad som skulle sägas. Det var den unge trottsaren med rak ryggb och stål i talet. Småningom hände det mycket. Men en vinterdag satt jag i Brunnsviks föreläsningssal och lyssnade till rektor Fogelqvist, som i katedern undervisade röda arbetarpojkar om skatteväsendets krångliga mysterier, allvarligt utläggande kammarrättens prejudikater. Det var livets prosa som mött poeten, men icke på det vanliga trista sättet, utan som en vän. Poesin och spekulatonerna voro icke eleverna i höganloftet sjöng svenska sånger till maten satt Holbeins Erasmus-miniatyr kvar och log på väggen i skrivrummets innersta hörn.

Poet, trotsare, kommunalordförande.

Med Torsten Fogelqvist vill ha god och nyttig semester vila reser han gärna till Frankrike. Han söker sig till en höjden till någon av de många små kulturstäderna, där de gamla minnena ge stoff åt de målände och uppbyggande artiklar som bli bestående resultat av hans semesterresor. Hans vakna sinne för allt liv i förgångens tid och i nutiden får sitt lystnåte. Men han kan aldrig här få den väl- ordnade semesterstilla som han längtar efter. För att få den måste han resa till Paris. Här läggs de lärda mörderna å sido. Han fattar dock endast en mera bestämd föresats: han förbjuder sig själv att med en enda som uppmuntra dem som sälja svenska tidningar. Ingen svensk tidningsläsning — det är det första villkoret för den väl ordnade Parissemester. Därnäst planligger han för de tre huvudduppgifter som skola ingå

Folkuppfostrare, frihetens värn, rättens drabant.

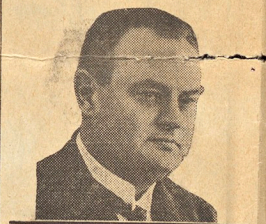
KOMMUNALPAMP, BACHENTUSIAST.

De jordiska realiteternas man med diktarens eld och fjärrsyn.

i den väl ordnade Parissemesterens program: att höra god musik, att se på kapploppningar och att äta.

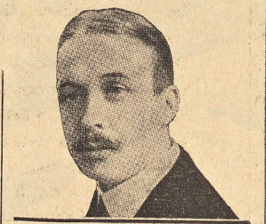
Jag vet icke med bestämdhet om denna ordningsföljd ger uttryck åt den verkliga rangordningen. Jag har valt den endast därför att jag anser mig böra följa samma ordning, som tillämpades en gång då jag själv hade förmånen vara med vid genomgåendet av ett fullständigt dagsprogram.

Vi älska Madeleine, kastande en granskande blick på himlen. Gott. Det tecknar sig till vackert väder. Det är någon tid att taga metron till Porte Maillot för att sedan fortsätta med bussen till Longchamp. Därute är det redan liv och rörelse. Mycket folk. Utsökta toaletter. Livligt spelstua. Man studerar först publiken. Sedan övergår man till hästarna, smäktra fullblod hela raden. Nu ha vi kommit till den allvarigare delen. Torsten plockar fram ur fickorna en hel del litteratur. Historia, filosofi, estetik, poesi, tror någon. Ingalunda. Nej, det är litteratur om hästar, om kapploppningsstallar, om stamtafvor, om kapploppningsveterinärernas utsikter för dagen. Med vetenskaplig noggrannhet går denne kapploppningspelare till sitt värv. Han betraktar hästarna med sakkunnig känna- min. Han studerar skrifterna, vilkas innehåll han dock redan i det väsentliga känner. Så håller han en liten föreläsning om den förestående löpningen. Man får en översikt över de i löpningen deltagande hästarnas kvalifikationer och möjligheter. Man får veta om de förut tagit några pris. Man får veta vad deras ryttare äro till. Man får veta i vilken riktning vadhällningen pekar och vilka hästar tipsen angivit som sannolika vinnare. Efter denna grundliga utredning kan spelet börja.

Löpning efter löpning upprepas denna granskning. Spänningen blir allt större, då man upptäcker att denne kapploppningskommisör besitter en häpnadsväckande förmåga i det ämne han här förtälar om. Han ger en god visning för spektionerna vid totalisatorn. När man en dag har varit tillsammans med Torsten Fogelqvist till Longchamp, då förstår man icke blott att kapploppningarna äro en ypperlig form för semesterstilla för den trågen pennans utan också att totalisatorspillet för en utomordentlig charme, när det bedrivs på rätt sätt till Paris.

Ett vackert kapploppningsfält är en estetik njutning för ögat. Och den spelte grunder sig på verklig sakkunnig innehåll en spännande behaglig förståelse. Folk, som pratar noga om detta spels fördärliga veckningar på den vuxna människans moral, ha ingen aning om hur detta spel kan och bör bedrivs. De skulle visligen delja sin okunnighet

"Högst en kvarts spelt" i D. N. räcker inte långt för att utveckla mitt ämne, men jag ville med detta och åtskilligt osagt säga att Torsten Fogelqvist mer än någon av våra "intellektuella" sannskildigt levat sitt svenska folks liv och på en mångfald olika sätt. Han har levat det både som poet och vardagsmänniska, både i verkligheten och i fantasin, och skriver han en gång sin stora roman, skall svenska folket känna igen både sig självt och en av de sina. Det har det redan gjort, som bekant. Anton Blanck.

Med Torsten Fogelqvist i Paris.

Då Torsten Fogelqvist vill ha god och nyttig semesterstilla reser han gärna till Frankrike. Han söker sig till en höjden till någon av de många små kulturstäderna, där de gamla minnena ge stoff åt de målände och uppbyggande artiklar som bli bestående resultat av hans semesterresor. Hans vakna sinne för allt liv i förgångens tid och i nutiden får sitt lystnåte. Men han kan aldrig här få den väl- ordnade semesterstilla som han längtar efter. För att få den måste han resa till Paris. Här läggs de lärda mörderna å sido. Han fattar dock endast en mera bestämd föresats: han förbjuder sig själv att med en enda som uppmuntra dem som sälja svenska tidningar. Ingen svensk tidningsläsning — det är det första villkoret för den väl ordnade Parissemester. Därnäst planligger han för de tre huvudduppgifter som skola ingå

om de en dag varit med Torsten Fogelqvist vid Longchamp.

Naturligtvis går den initierade konnässören från spelet med en välförsedd plånbok, vars innehåll klokt och ändamålsenligt kommer till användning vid en utsökt middag på Cassenave i Rue St Anne.

Och därmed är jag inne på det tredje momentet i Torsten Fogelqvists semester-möjen i Paris: maten. Ha, är vill den som reser till Paris för att försöka det franska kökets och den franska vinkällarens av en god och mild försyn så rikt välsignade förmåner. Vi skåningar brukar dela upp mänskligheten i två huvudgrupper: riktiga och oriktiga. De riktiga människorna uppskatta alla livets förmåner och leke minst dem som göra människorna goda och glada. Torsten Fogelqvist kan utan tvekan hänföras till de riktiga. Låt honom anordna en middag på en av hans favoritrestauranger i Paris! Man skall förstå hur en äkta Paris-måltid kan bli en verklig högtid. Monsieur le patron upptäcker snart att han fått en klient avee goût. Han ger goda råd om vad han har att bjuda på. Och den gemytliga monsieur le sommelier piliar med ögonen och smakar med tungan, då han rekommenderar en utsökt förnämlig ärgång ur vinkällarens föråd, viskar diskret i gästens öra: bättre på halv än helbuteljerna. Bon, svarar Torsten, demi bouteilles. Maten är snäppet och halvbuteljerna innehåll delikios. Vi ha icke en tanke till övers för det politiska larret där hemma. Vi betrakta världens gång från en vilsamt upphöjd utsiktspunkt. Och när vi fram på morgonkröken avsluta vår fest nere i Montparnasse vid une demie blonde och sansivresse avee jambon, så äro vi ense om att dagen varit god — en idealisk semesterdag.

Programmet är gott, men det kan icke rekommenderas för andra som sakna Torsten Fogelqvists betingelser att genomföra det.

Paris, la ville lumière, och Torsten Fogelqvist — de två höra för mig tillsammans på ett aldeles särskilt sätt. Kanske därför att de förenas i några oförgätligt glada minnen. Men också därför att de ha släkttyske. Den ljusa livsglädjens stad — den är naturligen också Torsten Fogelqvists.

Jag hälsar dig, oförliknelige semesterkamrat under soliga och glada dagar i la ville lumière och jag lägger in all dess ljusa glädje i min hälsning. I andanom drierer jag din välgång, ur en förnäm ärgång ljuvlig bourgogne. Hell dig! Och: Au revoir!

Emanuel Björck.

Bachspelare och jazzgosse.

Född i Oskar den andres Lidköping och i Olaus Rudbecks Atlantis, uppfödd i dhet gamla svenska prostafjället och i Ättiotalsplanadens härdarehus, konfirmerad av Brandes och Karlfeldt, krusnad med Apollos lazer och Dionysos' vinlöv...

En rofäst och reslysten allvarsman och narr, hemma på torget i Söderköping och på Forum Romanum i Rom, en rätträdig Aristides och en betlevrad Tartarin av Dax, abbé av den helige Savarins orden och gammaluttersk kulturprost...

Sakkunnig på Pegasus och Princeton boy, psalmklubbbist och akademiker, Bachspelare och jazzgosse, en femtiörrig Ravallias, som förfört Urd, Verdandi och Skuld och har Vegedrasil som en blomma i knapphållet.

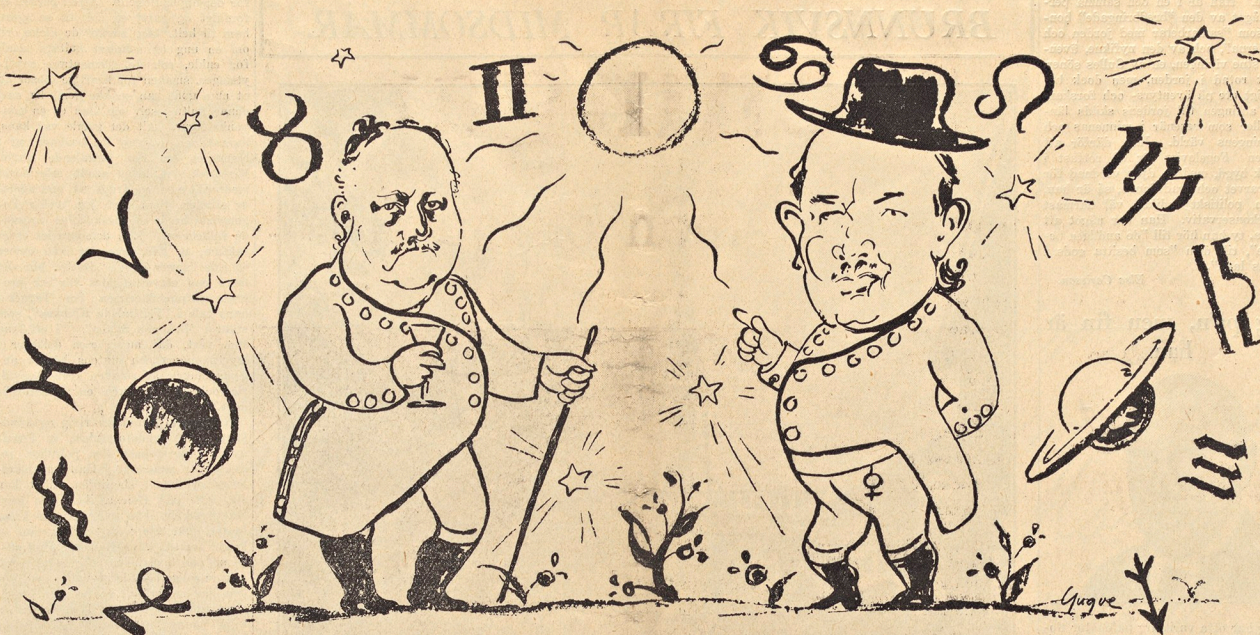
Men först och sist en människa utan dubbelhet och svek, med rött blod och levande hjärta. Hell dig, Torsten Fogelqvist, Marsjospelare och kultur-ljus, hedersdoktor och hedersknivffell!

Carl-August Bolander

Bayerskt öl och vin från Provence.

Torsten Fogelqvist förefaller att ha kommit hit från ett annat århundrade, t. ex. det vittfamnade 1600-talet. Samtidigt verkar han ovanligt hemmastadd i det närvarande. I detta som i andra avseenden betraktar han tillvaron under det filosofiska perspektivet både — och. Motsats till kategorin antingen — eller. Han äger historiskt sinne och blick för det aktuella onets krav, han är traditionsbunden laumbo och rörlig storstadsläsnvånare, världsmedborgare och patriot.

DRYCKESÅRET

ETT PUNGMAKARBLOMSTER TILL TORSTEN FOGELQVIST

Se, gurkorna svälla, tomaterna glöda, och sängarna digna av mångfärgad gröda. Men luften är full av det långtande, tomta som kommer då hösten begyinner att blomma. Jag vill mig fördjupa, jag vill mig förlora i brinnande famnen på fullmogen Flora, som går under plommon en mörknande natt med solros och vallmo i kornugul hatt.

När skördarens hopp är bekrönt och fullbordat, då saftas allmerta den druva vi jordat ty se hur potatisen blommar i holen som mjälla aklejan, som bleka violen. Se, krögar Auctumnus för fram sina foror, och horden bekransas av fladdrande Floror, det dukas i lövsalens högvälvda rum, och lyktorna lysa och kvällen är ljum. Det susar i dillläkerns mäktiga kronor, och kräftfaten rågas med romstinnas honor. Då hämtar du raskt vid husets vägg en kvist av det krusiga gubbaskägg, den hästa av alla de brännvinskryddor som ses så gärna kring slot och hyddor, och tömmer din dryck med den gröna drägg. Det gör du ock för de skönas skull, att de må le i sitt anletes hull och ej en slapp och förbrukad oxe, fastmer en blomstrande man, som förstär att värdigt börja sitt dryckesår.

Se, skogarna blomma som olvon och fläder, och jorden har klätt sig i skinande kläder. Från nordan till sunnan en glittrande bana, där flingorna dansa och vinden slår kana. Nu välv sig långsamt solens hjul i molnens mörker och modd mot jul, tills Stenbocken står i den tränga gränd och skakar med hornen och bråker: Vänd! Nu kommen i stugan, båd' gamla och unga, och låtom oss sitta tillsammans och sjunga, när trolldom smyger i ruvande lunder, och glädjas åt sagor och vänta på under, ty rivet är tidernas skiljerös: det är kristen kväll, det är hedenhöis. Så låtom oss fira på urminnes vis vår högtid med lutfisk och gröt och gris.

Med andakt står hushonden upp från bänken och tar genom granen en flaska på skänken. Det gamla glaset, det slipade, höga, står bräddat och klart som ett silveröga, och faller ett darrande barr i nubben, så varder den helga förmenar gubben.

Se midvinterns huldra, se ljusens prinsessa! Jag hälsar dig, strålände Kyndelmässa. Slå ut dina dagar med gnistrande solar, slå ut dina kvällar som stjärniga kjolar, och avvärj den skadliga Vattuman, som mättar ibland med sin svarta spann. Du står på en kam mellan norr och söder. I lammskinnskarpusen hur munter du glöder! Hur ljus du mulnar och höljer ibland med vita stjärnor vårt sovande land! Nu fara vi långt över bärriga isar, nu låna vi eld vid varandra's spisar. Nu sitta vi tysta i yrvädrets brus i lä på ett gammalt utvärdshus. Men nere på sjön med källkar och spakar stå fångsmän och långa oss feta lakar. Då ta vi ur släden en lädrad kantine och dricka dig till med det vita vin och se, hur i glaset det stiger och faller som dansande gnistor och iskrystaller. En stadig sats av flytande stål är rätter grund till ett vinterväl.

Se, hästhoven blommar i leriga diken, och kråkorna hoppa i sörjan på viken. I suddiga skyar står solens kula som ett ägg i en panna med vita och gula. Det brassas till påsk i det himmelska kök, och rymden är full av den milda rök. Som drivan smälter på skuggiga renar, kring hjärtats rötter det tillrar och lenar. Hav mod, min själ, du skall vandra tryggt vid svarta kajors och häxors flykt, och ligger du än som djupast i becken, så tänk på Jone profetens tecken. Nu vilja vi gå under pileträden och skära oss flöjter till herdekväden. Nu vilja vi märka, var jordens väl

har öppnat en gryta med nässelkål. Nu sprattlar gäddan i ryssjan vid stranden, och lax och brax äro ock för handen. Upp, käre bröder, nu vilja vi hasta att bryta den långa och sugande fasta. Vår kropp är ett gångande träd på jorden, och savnings tiden är kommen till norden, så låtom oss taga en ganska stark, att blodet må löpa under vår bark. Låt piporna klaga, det är den sista. Nu stänger året sin dryckeskista, och super du efter Tiburtiustiden, då varder du värvild och sommarvriden.

Fyra äro elementen, fyra äro temperamenten, fyra äro månens kvartal, fyra fönster har himmelsens sal, fyra äro idisslarens magar, fyra äro de brännvinsdagar.

Nu skräna de dårar: Vi vilja förgylla det blaskiga livet med idkelig fylla. Man hörer i luften ock andra ljud, som ilsket pocka på evigt förbud. Men följer du denna min dryckesregel, som är den rätta ynglingasregel, lätt att förstå och att minnas bekväm, behöver du aldrig annat system. Äv glädjens mättliga olja du skiner, du går som ett urverk på fyra rubiner: det klibbar sig inte, det skär ej emot, det märker tiden, men trotsar hans hot.

(Nu vill jag säga: Om du besöker en man som artig på armen kröker och dricker dig till på ogill dag, så drick, men säg: Till min herres behag! När så du talat och räddat din själ, skall du finna det smakar dig ganska väl.)

Men tål du om året ej dessa fyra och känner stötningar, hosta och syra, bör du genast gå till en specialist, ty då är du ej frisk. Det är sant och visst.

E. A. Karlfeldt.

sina motståndare. Men han reagerar allt bestämdare mot pretentiösa skräsypunkter på kulturlivet, mot självtagna, monopolanspråk på bildningen och moralen, ofta tillkomna för att maskera den grövsta sociala immoralism.

Som Fogelqvists egentliga devis får man kanske betrakta den titel han givit en av sina böcker, "På resa och rot". Han vet var han innerst hör hemma, men han anser sig inte därför böra avstå från den fria horisonten. Ett fäste är nödvändigt, därifrån man oförkräckt kan tränga ut för att erövra tid och rum, ting och människor. Som resevän har han ibland lyckats återge främmande miljöer med den finaste intuition, så i det lysande resebrevet "Atmosfären Delft", som vilken konstprofessor som helst kunde ha anledning att avundas honom. Men sina finaste resultat når han när denna sympati vänder sig mot medlemmarna, som i den nyligen publicerade essäen "Syner på vägen". Till sinnebild för det kulturprogram han där utvecklar — den sorglösa vilans, den barnsliga förströrelsens oomvändlighet i en sönderjaktad nutidsvärld — väljer han ett anonymt pariskt postbud, som mitt under brinnande tjänstgöring ställer sig att spela krocket i Luxembourgsträdgården — för att sedan med dubbel iver ta itu med sitt försummade yrke.

Det kan aldrig bli någon lösnande affär att sympatisera med en okänd och pliktfullt brevbarare i en främmande stad, det måste vara en hjärtesak. Och det är nog inte minst detta tonfall av äkta, ursprunglig hjärthet — klar och förfriskande som ett scherzo ur klassisk musik — lika fångslande vare sig han talar eller skriver, som bidragit att skapa den centrala och betydelsefulla ställning i vårt kulturliv som Torsten Fogelqvist för närvarande intar.

Erik Blomberg.

Folkupplysare i röd pappersmössa.

Därest Dagens Nyheter till Torsten Fogelqvists högtidsdag beslutat utlysa en pristävling om vem bland hans gamla elever vid Brunnsvik som varit mest ohörsam, så borde jag ha haft ganska stora utsikter att placera mig räknat mig till den kategori ynglingar som mera gått om kring Brunnsvik än på Brunnsvik. Ingen folkhögskola torde ha uppskattat ett så skrämmande stort antal skaldar som den; skapad av en skald, har den alltid varit ett slags lagningscentral för lyriska lönnbrännare. Torsten Fogelqvist, som under många år varit dess rektor, hör alltså till de verkligt prövade själarna, och om han trots detta passerar femtionde breddraden för fulla segel, så måste det till en del bero därpå att han inte lagt skaldernas krusprång så hårt på sinnet.

Och det har han säkert inte gjort. Ty hans signatur är generositet. Det stod blåst och glans omkring honom när han gestikulerande vandrade fram och åter på podiet. Lärare kunna underständom vara oöds skaldar, men äro då nästan alltid dåliga lärare. Fogelqvist var god lärare just därför att han var god skald. Med samma brio och lynnesbredd klargjorde han Gustaf Vasas politik och tvegrorden vid en kommunalstämma. Vår sig han flöt klibbar sig inte, det skär ej emot, det märker tiden, men trotsar hans hot.

(Nu vill jag säga: Om du besöker en man som artig på armen kröker och dricker dig till på ogill dag, så drick, men säg: Till min herres behag! När så du talat och räddat din själ, skall du finna det smakar dig ganska väl.)

Men tål du om året ej dessa fyra och känner stötningar, hosta och syra, bör du genast gå till en specialist, ty då är du ej frisk. Det är sant och visst.

En billig festmiddag.

Dagens Nyheter hade en gång en pristävling om en billig festmiddag. Efter skedd bedömning skulle pristagarnas

En levande mänskliga behövet svär temptation och folkbildning bayerskt öl och vin från Provence. För en modern kulturhistoriker, bör en sådan universell inriktning bli fruktbar, inte minst som front mot ett tidigare skedes tränga schematiseringar och sterila motsatsstänkande. Att föra den fria humanismens talan i de brutala klass, och partiintressenas tidevarv är en stor uppgift. Fogelqvist tycks också allt klarare ha fattat den som en demokratisk kallelse. Han är ju liberal till hela sitt väsen, även i ordets egentliga mening, frisinnad och generös, när det gäller att finna positiva värden också hos

midag tillagas och avätas ute hos tidningens ädvarande matlagingsexperter, som var bosatta på Djursholm. Jämte underveckande borde en av tidningens mer pampiga medarbetare vara närvarande och bli fotograferad vid denna förrettning, och till matlagingsexpertens outsläppta glädje lovade Torsten Fogelqvist att infinna sig. Tilldragelsen ägde rum i ett hem med något tryckande borgerlig atmosfär. Under förberedelserna fylldes mitt hjärta av ett visst deltagande med den värderade gäst, som genom sin personlighet skulle kasta ett kulturellt skimmer över det hela, och någon undran hur hans konventionella väsen skulle se sig i denna miljö. Nå, att han vid sin ankomst genast charmerade den närvarande familjen var ju knappast anmärkningsvärt. Det för mig beundransvärda var att han i denna miljö mitt på blanka grå vinterförmiddagen vid juliensoppa, torskstövning och fläskcarré kunde vara på pricken sig själv och samtidigt omskapa den något osäkra stämningen till fulltonig harmoni. Det är ju självklart att Torsten Fogelqvist talar med bönder på böndernas sätt, men med lärde män på latin, och det är kanske inte en alltför sällsynt gåva. Det märklige är att han tillika behåller hela det vidlyftiga mänskliga registret däremellan, behåller det så enkelt och naturligt att man knappast kommer att tänka på att i denna otroligt mångsidiga mänsklighet ligger något märkligt. Men jag tror att jag vid detta tillfälle kände en ännu mer levande beundran för Torsten Fogelqvist än de många morgnar då en "Fogelqvistartikel med orgelbrus", som en yngre familjemedlem brukar säga, utgjort morgonandakten på sängen, efter vilken man styrkt och livad av ädla känslor gått ned till arbetet. Ty det har varit en överdärlig stimulans att medarbeta i en tidning, där något sådant ståt att läsa. Dessutom har jag vid ett par tillfällen i mitt liv haft anledning till den varmaste, rent personliga tacksamhet mot Torsten Fogelqvist. Det är icke någon "annan historia" — ty när det gäller Fogel hänger allt tillsammans, det finns icke någon klyfta mellan mannen i spalterna och vännen och kamraten — men det kan vara onödigt att här komma in på den.

Elin Brandell.

Politiskt radikal, men kulturkonserverativ.

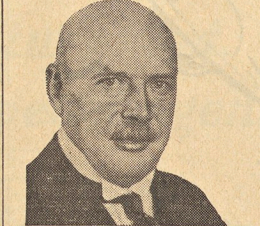

Jag känner inte Torsten Fogelqvist personligen, har endast träffat honom helt flyktigt ett par gånger. Inte heller känner jag hans livsöden. Den Fogelqvist som jag gjort bekantskap med och beundrar ligger i ett kuvert i mitt skrivbord. Där har jag samlat de flesta T. F.-artiklar som stått i D. N. under de senaste åren, bokrecensioner, litterära essäer, "Amerikanska utsikter", inlägg i skolfrågor och andra frågor för dagen. Därmed vill jag inte ha sagt att jag kritiskt ansett allt vad han skrivit. Många gånger har han väckt min opposition; ofta har han varit elak, ibland rantav oersonlig, men alltid intressväckande, aldrig fadrig eller ljum. Med entusiasm har han gått ut i dagsstriderna och fullgör där ännu sin kulturella värnplikt. När jag nu plockar fram några av dessa tidningsklipp fastnar min blick vid understrykning här och var, och jag märker att jag minns uttrycken i dessa förstreckade rader. De ha för mig ofta blivit lösenord för en författares psyk. Det finns få som bättre än han personifiera det som är vänskap och kärna i begreppet kulturdemokrati. Och därför att han älskar denna kärna, så krossar han ibland med vredens hammare det som är skal. En man med slikt skaplyne och så rustad med sådana gåvor är en första rangens tillgång i nutida svenskt offentligt liv. Johann Sebastian Bachs mäktiga orgelfugor äro honom nära. Det är nog ingen tillfällighet. Ty den Bachska orgelmusikens stil är även hans. Under hans hand är det svenska språket som ett stort och rikt register av orgelverk, som framtrollar skapelsen av liv, glans och skönhet. Hur länge anser sig Svenska akademien ha råd att i sin krets undvara honom?

hanom. Han är i en och samma person något av den "bredbräddade" bonden, som "samarbetar med jorden och årstiderna", och av den nyfikne, äventyrlyste vikingen, en av Gulles söner, tryggt rotd i jorden, men dock beständigt ute på äventyrss- och forskarfärd, aningen till jordens skilda länder eller som resenär i minnas och inbillningens värld. Just därför att Torsten Fogelqvist är så rotfast i svensk bygd, med en djup vördnad för kulturarvet och traditionen, så är han, fastän politiskt radikal, väl närmast kulturkonserverativ. Han har något att bevara, ty han hör till "de andlighet beaktade", till dem "som besitta guds i andens land".

Elsa Carlsson.

Arg på'n, men fin är han.

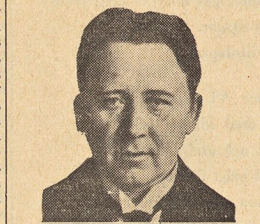

Jag har ofta varit arg på doktor Fogelqvist. Jag förstår så väl att en stor man har många järn i elden, och därför antar jag att ordet forts. alltid ingår i en sådan mans tankegång. Om det därför står forts. på en ledare av doktor Fogelqvist kl. 11 på kvällen och fortsättningen kommer ett par timmar senare, så har jag alltid tänkt att han som omväxling under mellantiden skrivit en av sina briljanta litteraturkritikar. Och om han själv uppenbarligen sig för att se hur det går med ombytningen, så har argheten försvunnit som snö för solen så fort man fått se hans av idel godhet strålade ansikte. Ty ytterst sällan har jag kommit i beröring med en mer hjärtvinnande personlighet. Det är troligen ett arv efter hans värdeade fader, vilken jag kommer ihåg från barnåren, eftersom han varit min konfirmationslärare.

F. Cedermark.

Quousque tandem, Academia ---

Torsten Fogelqvists personlighet är en av de rikast fasetterade jag känner. Han är individualist ända till raseri. Partigränser, partiprogram och partimeningar föraktar han. Livet självt i dess mångfald och outömliga skiftning, det särprägade, egenartade och originala älskar han. Smulgråter och sektarheter hatar han. Friheten, humaniteten och vetet utgåva den treeniga gudomen i hans religion. Han är diktare och skönhetsdyrkare, lärar och stridsman, kritiker och folkupplysare, filosof och drömmare, men i alla skepnader den frodiga, goda och glada människan, som icke tar det så noga med de flyende timmarna, bränner sitt ljus i bägge ändar och från sin högbank säger ifrån att svart är svart

och vitt är vitt och berömmet livet så länge det varar. Det finns få som bättre än han personifiera det som är vänskap och kärna i begreppet kulturdemokrati. Och därför att han älskar denna kärna, så krossar han ibland med vredens hammare det som är skal. En man med slikt skaplyne och så rustad med sådana gåvor är en första rangens tillgång i nutida svenskt offentligt liv. Johann Sebastian Bachs mäktiga orgelfugor äro honom nära. Det är nog ingen tillfällighet. Ty den Bachska orgelmusikens stil är även hans. Under hans hand är det svenska språket som ett stort och rikt register av orgelverk, som framtrollar skapelsen av liv, glans och skönhet. Hur länge anser sig Svenska akademien ha råd att i sin krets undvara honom?

Arthur Engberg.

Nitisk rektor och god ekonom.

I det särskilda tidningsnummer som utgives med anledning av dr Fogelqvists femtioårsdag bör icke saknas en hälsning från Brunnsviks Folkhögskola. Under mera än tio år har han varit knuten vid skolan, först som lärare och sedan som lärare och rektor. Skolans ekonomiska förhållanden voro under denna tid mycket tryckande, och såväl lärarsalar som bostäder voro föga inbjudande. Det var en daglig omsorg för rektor att på allt sätt söka knappa in på omkostnaderna för att kunna hålla skolan uppe, och i regel började en ny årskurs med

BRUNNSVIK FIRAR MIDSOMMAR.

Hälsning från Brunnsvik

Till Torsten Fogelqvist från Karl-Erik Forslund.

Hedersdoktor och hedersbror, än står för mitt minne livligt när Du, en farande sven, kom till oss i Brunnsvik — en gång och en gång till, blev kvar, tog säte och stämning ej blott i skolans råd, utan också i Ludvika sockens. Rektor Du blev och steg allt högre på årones trappa, drev politik på allvar och lek, blev stor kommunalpamp. Utile dulci — allvar och lek, dem har Du förenat. Levande, rikt och fullt. De fyllda båda Ditt hjärta, varmt och blommande — hetsigt ibland som ock mitt kände vara.

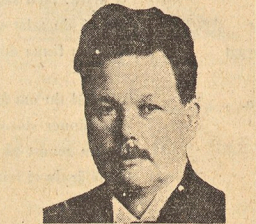
Arbete hårt, ett strävsamt knog för en lön, som ej lyste. moln över taken och blåst kring knutarna ha vi att minnas. Bördorna tyngde — Du bar dem lätt och bar dem till målet.

Sångare var Du och spelman — hanterade svärdet och blågen. förlän och pekpinen ock, men glömde ej därför Din lyra. Högt den klang och fick svar av blånaden höjder kring Väsmän.

Stundom kunde den dock bytas ut mot ett muntrande dragspel — hej, då kom Barrabas lös, "nu kan allting hända!" blev mottot.

Första April, när Du stod i katedern och läste högtidligt geologisk psykologi — "Kunna bergen väl tänka?" — Första Maj när kursen var slut och värt följde drog vägen fram — Du i spetsen med Ivars nyköpta knäpantalonger högt på en käpp som standar att fladdra för världiga vindar! —

flera tusen kronors skuld från den föregående kursen. Endast en levande tro på skolans kulturella uppgift kunde bära upp dagens bekymmer. På lärare har en på samma gång svärare och tacksammare uppgett än lärarna vid en skola som Brunnsviks Folkhögskola. Elevernas flertal utgöres av män och kvinnor som för flera år sedan trätt ut i livet och som redan bildat sig en egen samhällsåskådning. De komma till

Paa humanismens bredeste front.

Det er mange aar siden jeg første gang mødte Torsten Fogelqvist. Det var paa Grand Hotel i Göteborg. Vi drak punch, og Carl R. af Ugglas præsenterede os for hverandre. Indtrykket var at jeg aldrig havde truffet noget mere liberalt, liberal til alle kanter, menneskeligt, politisk, litterært, moralsk, religiøst. Iøvrigt er jo alle mennesker nutildags mere eller mindre liberale, selv de saakaldte reaktionære. Hvad der imidlertid gav Torsten Fogelqvists runde liberalisme holdning og rankhet, var kravet til kvalitet, noget paa en gang udemokratisk og folke-

Eller ett namnsdagskalas på Storgårn, till hustrugans ära: in Du i matsalen steg med en korg, och när full av förväntan — Så mycket blommo! — namnsdagsbarnet öppnade locket,

vetskrämd en höna flaxade fram kring dukade bordet. — Eller när hem vi lände en vår från skolstan vid Falan, ficos emot av Frau von Stein och Egmont och Werther, Fiesco, Karl Moor — i schillerkragar skrudade alla. Medan en annan vår vi funno grönskande trädrens grenar kring gården tillt med salarnas tavlor behängda av en förening som hälsade oss och som Du just stiftat: "Föreningen för Naturens Prydande med Konstverk".

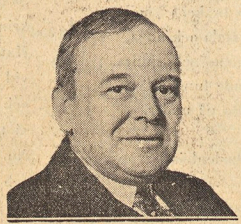
Spånstiga ynglingar voro vi än och strövade stundom milsvitt i skogar och berg med jägareväv under armen. Sällan föll dock ett skott — och ännu mer sällan ett villbråd. Lållan och låta leva — det var väl förmär än en fullträff. Gå var Ditt mål och Din lust — att vandra de välkända vägar

eller att söka obanade stigar i villsamma skogar. — Vida Du färdats i världen sen dess, och hänyckt Du njutit jordens ljudliga klanger och syner och safter med sunda sinnen och solöppen själ. Och alla de lödiga skatter fjärran Du fann eller nära Du vann ur Hävdens och Nuets frodiga mylla strödde Du kring Dig slösande furstlige hemmafolket till fruktbar gagn och lyftande glädje. — Ära! Gutär! Vi hissa Dig högt som förr — Du är tyngre, men jag har många till hjälp!

Din gamle

Storgårds Karl-Erik.

Da jeg kom hjem, kjøpte jeg straks "Bok och Svärd". Det er ikke alle forfattere som lever i sine bøker. Ofte er det helt andre mennesker end forfatteren selv som lever der. Jeg husker endnu hvorledes Torsten Fogelqvist slik jeg mødte ham i Grand Hotels høilofede restaurant for mig saa tydeligt gik igjennem i hans egen bok. Samme menneskelighet, samme politik, samme

forståelse for litteratur, med krav til kvalitet. Han talte om indtrykkene fra Brunnsviks Folkhögskola, hvor man arbeidet paa god intellektuel hygiene, ikke med stulerdom, ikke med store moralske gester. Han talte om arbejdsforholdene, som al ungdoms, smak

for det oppositionelle. At en person er forfulgt og hatet er nok til at gjøre ham til helt. Jeg husker de kloke ord om en ung og uskolert kulturs smak for enkle, robuste, elementære kraftutrytninger, smaken for kraftige gloser og at man godt kan snakke gemtylig med denne kultur, selv om man er en mistenkt figur. All det gamle var kaos, daarskaper, overtro og barbari, og i fremtiden laa den straalende lysvei. Historisk sind det er nemlig ikke noget medfødt, men en frugt av opdragelse og studier. Som sagt, jeg husker Fogelqvists brede menneskelighet og sunde folkelighet. Men demokratiet er et faktum, sa han, som det ikke nytter at ride "spærr imot". Derfor blir det mere end ett citat, det blir ett program slutningsklemmen fra Tegnér i hans tale i "Frisindede Klubben", som staar i "Bok och Svärd". "I ett land som vårt, där menigheten deltager i lagstiftningen och statens högsta angelägenheter, är råheten grundlagsvidrig och okunnigheten en landsförrädare."

Raaket er grundlagsstridig og kundskapsløst landsforræderi, er Fogelqvists programpost som politiker, redaktør og menneske. Han har handlet efter det, i slaglinjen stillet han sig, ikke paa fløiene, ikke med særstandpunkter, ikke redet private kjøpsteder, ikke kjøpt sin egen kanon og kriget for sig selv. Han har alltid stillet sig paa humanismens bredeste front, talt de rolige ord, de besindige ord. For den den mener sig at ha lidt kjendskap til svenske forhold, slaar det en altid paant hvor bred den svenske kulturfront er. Og overgangen gaar paa mange steder nesten umerkelig fra høire til venstre. Dette er en national styrke. Det utelukker hverken karakter eller holdning, men det muliggjør samarbeide. Det store samarbeide paa den brede svenske kulturfront. Det er der vi hylter Torsten Fogelqvist paa hans 50 aars dag. Oslo, 16 januari.

Harry Fett.

Instämmer!

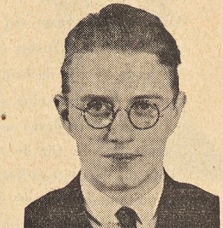

I allt vackert som i dag sägs om dr Fogelqvist ber jag i all anspråkslöshet få instämna!

Mollie Faustman.

Hälsning från de yngsta.

Jag är alldeles för ung och för oerfaren att säga någonting om Torsten Fogelqvist, och följaktligen borde jag inte förkommit här. Men även en ungdom kan vara tacksam, och när tillfälle ges ville jag därför gärna ta Torsten Fogelqvist för de gånger jag fått lyssna till honom under samtalen på redaktionen. Att jag sedan uppskattat honom mest när han låtit sitt temperament och sin tale-

konst gå ut över hästar som lurat honom och "Marsjspelare" som varit som maskiner, det kommer sig fortfarande därav att jag ännu är för ung och oerfaren. Jag skall be att få återkomma på 60-årsdagen.

Ake Forsberg.

Från efeb till hoplit.

Käre Fogel! Du var, då jag först lärde känna Dig, en lockig efeb, ännu — som jag tror — i ton-åren. Vi voro båda studenter, men ett, som Du nog då föreställde Dig, övertidigt svejv av nio årsklasser skilde oss åt. Du var rektor eller nära på, ett av Alma Maters spädbarn. Jag var redan en av hennes professionella, förordnad till blandare av den akademiska flaskmjölk, så att den inte blev för stark för unga magar; jag gav den propædautiska kursen i nordiska språk. Du och Din vän och kontubernal Martin besökte den — såvitt jag minns — rätt fläckvis.

Det gick några år. Du hade läst in också andra ämnen, var bliven fil. kand. och kom i Adolf Norens seminarium. Där blevo vi bekanta på allvar. Vi hade mötts dessförinnan utan att skiljas av en kateder, i Verdandi, där studenter som ville någonting utöver sin egen beförordnad på den tiden brukade mötas. Jag minns hur redan

då Din stämna vibberade under Din övertygelses stråke. Men på seminarierna och postseminarierna blevo vi vännar. Jag gömmer från den tiden en gåva av Dig och vännen Martin: prins Eugens "Svenska landskap" med text av Oscar Levertin. Den gåvan erinrar mig om många gemensamma kampanjer, om nappatag med Scientia och politiska vännar och fiender och om glädde bisnaker på lärdomsstadens näringsställen — ett ord som var värt, och lärare Simon med förkärlek och sin säroena betoning nyttjade.

Så skiljdes vi. Du lämnade Uppsala för att uti landet föra Dina ideal till verklighet. Du hörde aldrig något av mig. Då och då fick jag ett bud från Dig — en vning från Brunns-

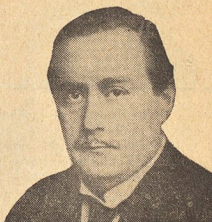
vik med rekommendationsbrev. Och senare träffade jag Dig dagligen i Aftonbladet — en ensidig förbindelse som sedermera förmedlades av D. N. och Dina böcker; den sista fick jag i dag — ett särskilt tack för den! Våra mellanhavandens konto visar nu sedan många år ett fruktansvärt debet för mig, ett ståtligt tillredohavande för Dig. Det enda jag kan göra är att erkänna skulden.

Du är efter hårda mödor och stolta brader alltjämt student — en strävar mot höga mål. Eftersom sköna lockar ha elenat, men alltjämt stormar Du höjderna som hoplit, tygd av årens och kilonas packning. Jag hyllar och tackar Dig.

Din gamle vän
Otto v. Friesen.

Stor tillgång för landet och D. N.

För mig står Torsten Fogelqvists gåning icke främst som politikerns, ämningens icke som partipolitikerns. Han är en verkligt äkta liberal av det slag som lyckligtvis finnes inom alla politiska partier, från den yttersta högern till kommunismen. Därmed förstår jag en måniska som bakom ordet och handlingen alltid söker människans och därför för förtä och aktning möter varje årligt menad övertygelse, även om han ogillar och med skarpa vapen bekämpar den.

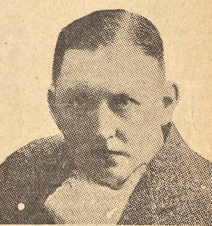

Hans liberala kynne synes mig ha sin rot uti hans djupa kultur och fina intelligens, vilka tillsammans alltid tvingat honom att stå förstående inför allt mänskligt, vare sig det nått fram till ära och erkännande eller för oförstått på en av samhällets icke godkänd väg med bohemsens stämpel på sin panna — och just då kanske med en viss förkärlek. Det enda som han icke kan och knappat bemsidar sig att förstå, det är dumheten. Här har han kanske en viss begränsning, som dock må vara honom förlåten.

En man med detta sinne är en stor och rik tillgång för samhället och för en liberal tidning som i likhet med Dagens Nyheter har gamla förmåna traditioner att värda.

H. Forsner.

Östergötland är belästat.

Från sekelskiftet erinrar jag mig att den unge student Torsten Fogelqvist i Ö. D. förstodt lära de gods östgötarna att se på tingarna ur "litterär synvinkel". Det kanske därför må tillätas en östgöte att skärskåda jubilarer "ur ostrogotisk synvinkel".

Thurn född i "fiendlandet" på andra sidan Väterns belästat Torsten Fogel i eminent grad de för östgötens typiska egenskaper, självständighet, rättframhet och renhjärtighet. "Han går", för att citera en västgötes omvända om östgöten, "inte krolvägar,

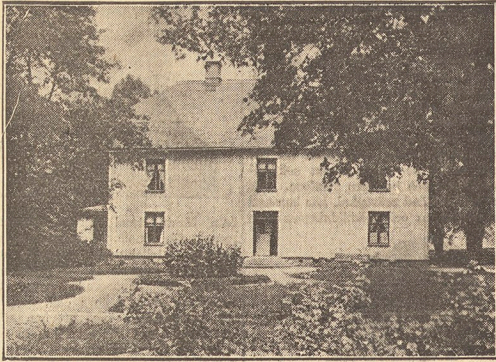

Inga personliga baktankar.

När Torsten Fogelqvist nu ingår i de femtio åren...

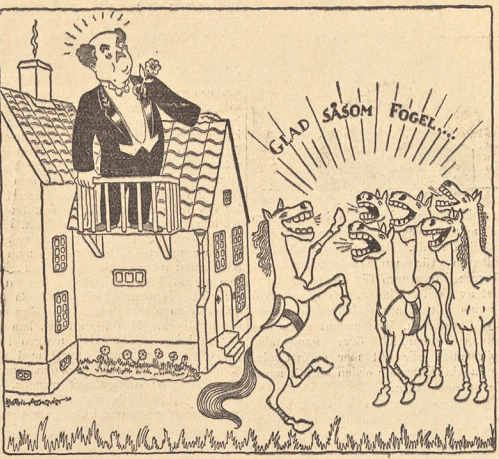
Där hans vaggastod.

Kyrkoherdebostället i Lidköping, där Torsten Fogelqvist föddes den 25 januari 1880. Dagens namn Paulus.

lyser igenom och framför allt hans personliga prägel som sätter sin särskilda prägel på hans författarskap.

Hela fältet gratulerar.

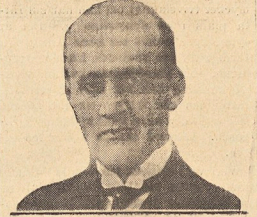
Varm eller vred, men aldrig ljum.

Torsten Fogelqvist är en mångsyssellare. Gud vet om det finns något område inom den mänskliga kulturens ramar...

En karl, och sådana är det ont om.

I Guds hage träffar man många typer och tänkesätt, och bland de mest sympatiska av dessa tror jag förvisso är jubilerans. Jag kommer ihåg när jag sent en kväll för ett par år sen...

andra sidan har han alltid varit mycket verksam för att höja folkets kultur. I tal och skrift har han strävat efter att dela med sig av sitt vetande, som naturligtvis inte bara omfattar vad som är svenskt.

ovanlig syntes av den gamla prästgårdsbyggnaden och den moderna tiden, en nutidsmänniska med fast grund i gammal kultur...

För det mesta 309, men eljest litet av varje.

Vi tidningsmän som nött en redaktionsstol en längre tid få ofta en besynnerlig syn på företeelserna.

Sjö-Fogel.

Var försiktig när du stiger i jollen! Min uppmaning kom helt mekaniskt då jag alltför väl visade vad en liten karpövad jolle kan hitta på.

genomarbetning som gives den. Torsten Fogelqvist tillhör de bokryktas krets. Det finns för hans meningar och områden alltid den bakgrund av kunskap och vett förortan intet inlåg i det allmänna meningskretsen...

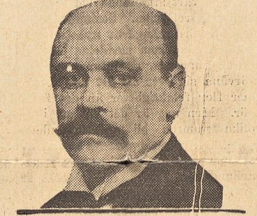
Utan klackor och hatt.

mat av visdom och värme, signerad T. F.—. Han kunde hippa och hurra så det bördes!

Torsten Fogelqvist kan ej sägas vara en stor man. Efter min översiktsberäkning torde han icke vara över 1,67 meter lång, d. v. s. utan klackor och hatt.

Fogel, tack ska' Du ha!

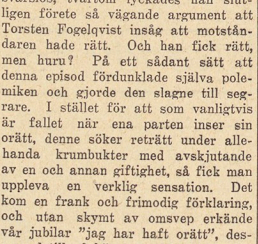

Andra med visare vill må baprisa Din snällhets låga. Ges det med kalkunpang, bättre berömmet blir.

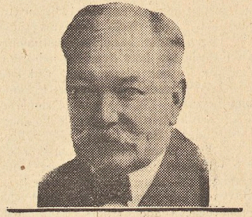
En blomma till språk-konstnären.

Jag kommer med min lilla blomma och ställer mig i kön bland alla dem som hylla Dig på 50-årsdagen för Dina kulturella gärningar som tidningsman och lärare.

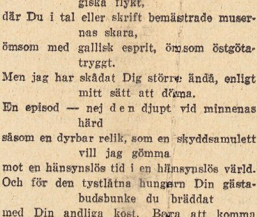
Nidsång.

Vad skall om Fogel jag kväda som inte fört är kvätt? Jag tror mig lyster att häda honom på något sätt.

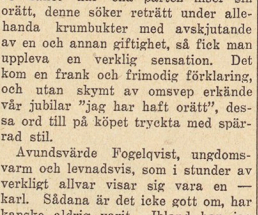

ne. Det är ej underligt att Torsten Fogelqvist, med det fjuktande och nervslitande liv han nånåds föra, är efter så söker sig ut ned för att ställa sig till några veckors verklig vila...

En blomma till språk-konstnären. Jag kommer med min lilla blomma och ställer mig i kön bland alla dem som hylla Dig på 50-årsdagen för Dina kulturella gärningar...

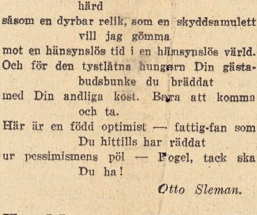
Idéernas stridsman.

Det synes mig som om Torsten Fogelqvists stora livspatos vore kärleken till den svenska kulturen — i forntid och nutid, i helg och söcken, i staden och på landet.

”Du skriver trevligt, och du är trevlig.” Hjalmar Bergman skriver i en av berättelserna i sin sista bok att det finns statsmän och börsjobbare som aldrig gör en dålig affär, skadepelare och skarpkyttare som alltid träffa prick, författare och journalister som aldrig skriva en slästruken rad.

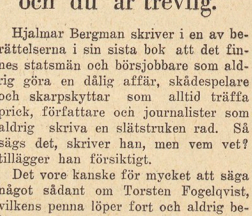

Det svenska språket nutidslags, sönderknackat och separerat i skrivningskänner, blommar hos Dig rikt och frodigt på gammeldags maner.

Respekt för alla mänskliga värden.

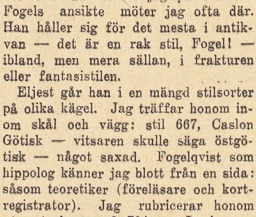
Mitt första och ännu oförblaknade minne av Torsten Fogelqvist härleder sig från ett föredrag som jag hörde honom hålla för omkring tjugo år sedan...

Respekt för alla mänskliga värden. Mitt första och ännu oförblaknade minne av Torsten Fogelqvist härleder sig från ett föredrag som jag hörde honom hålla för omkring tjugo år sedan...

Respekt för alla mänskliga värden. Mitt första och ännu oförblaknade minne av Torsten Fogelqvist härleder sig från ett föredrag som jag hörde honom hålla för omkring tjugo år sedan...

Respekt för alla mänskliga värden. Mitt första och ännu oförblaknade minne av Torsten Fogelqvist härleder sig från ett föredrag som jag hörde honom hålla för omkring tjugo år sedan...

Respekt för alla mänskliga värden. Mitt första och ännu oförblaknade minne av Torsten Fogelqvist härleder sig från ett föredrag som jag hörde honom hålla för omkring tjugo år sedan...

